

чѣства, чѣстіи ѵ нелѣстнїи, ѵ защо ѵзвѣратъ отъ єдинѣ сострадателно ѵ тѣпло сердцѣ, говѣращее: защо божественната промыслъ, ѵ на бѣга оўпоканіето, коѣто щѣ премѣни нашата скрбь ѵ печаль въ радость: ѵ Христіанскій неотмѣненъ дѣлъ, дасѧ покорлакамъ на божественните суды. Защо добрѣ знайме, како свѣтобните работы са непостойнны: но когато оутѣшавамъ помѣдраго отъ насъ, ни є толико надежда, да преносамъ многіи доказателства, но токмо да призываамъ бѣга, кѣто знай: защо на божественната промыслъ работити са неиспытнii. . . .

Дюбезнѣйша мол матерь!

Безкрѣменната смрть, на єдиногубната мі вожделенна сестра, знамъ, защо та є, вѣсма премнѣго бѣкорбила: но ѵ менѣ прескорбный, смртный мечь, вѣсма лютъ ѵ глубоко оурѣне: ахъ! боже май! знаешъ колко ѿ любахъ! коѣто, като смыслъ трепера, ѵ гѣрко са бѣкорбватъ мойте виѣтрешніи. . . Но слава тебѣ Боже! надвихъ съ терпѣніето всичката си велика скрбь. Молимъ вѣславѣти бѣга съ чисто ѵ тихо сердцѣ, ѵ изгадѣте изъ оумѣ си прескорбноепчалната память на покойната, ѵ блаженна ми сестра: ѵ недѣй пригрѣшава Богъ, ѵ недѣй плака безмѣрно. Скорбно є, нейното отлюченіе: защо ѵ азъ като смыслъ, ѵ оттѣка отдалечъ сѧ разплакватъ жалостно мойти виѣтрешніи: бѣачъ Богъ знай полезното ны, ѵ оутѣшище нашата скрбь, когато видиме дружгите си вожделенни сестры. Прочее оубо оутѣши молимъ, наранинното си прескорбно сердцѣ, съ малото мі, тевѣ писменно оутѣшениe: ѵ дано прецедрый Богъ съ вишната си оутѣха, оутѣши прескорбната ти душа до край. Защо, съ то